

[Steen.]

Det Forhold, der med Rette kan sættes ind over for, har vi i fuldt Maal vor Opmærksomhed henvendt paa, nemlig at der i en Række af Landets Kommuner er en alt for tyngende Skattebyrde. Men det skyldes virkelig ikke Socialreformen, det skyldes andre, langt dybere liggende Aarsager, som vi har søgt at raade Bod paa ved Forslag om en Udligning mellem Kommunerne. Men stillet over for et saadant Forslag, om hvilket det med Sikkerhed kan paavises, at det vil være af afgørende Betydning for de uden egen Skyld haardt betyngede Kommuner, afviser Partiet det. Tror det ærede Parti da virkelig, at den Tilstand kan fortsættes, hvorunder Gentofte, Frederiksberg og andre Skattelykommuner her i Landet, kan bevare deres skattemæssige Særstilling, medens Landbruget og andre Erhverv i en Række Kommuner maa bære en langt tungere Skattebyrde, der har sin Aarsag i det simple Forhold, at der intet rimeligt Forhold er mellem den paagældende Kommunes Udgifter og den paagældende Kommunes Beboere.

Vi beklager i det hele at maatte fastslaa, at Partiet Venstre stadig bevæger sig længere og længere bort fra den sociale Linie, der i svundne Tider ogsaa var dette Partis. Det, der er Tidens Opgave over for Arbejdsløshedsproblemet, er aldeles ikke sur og nytteløs Kritik, men det er et dristigt Initiativ, som kan give den Del af de arbejdsløses Skare, der endnu ikke er gaaet moralsk og økonomisk til Grunde, Styrke til at rejse sig derigennem, at deres Evner tages i Brug; og saa snart de politiske Forhold gør noget saadant muligt, er det en af de mest nærliggende Opgaver, en Opgave, som man bør forsøge at løse ud fra en god Vilje og ad mange Veje.

En af de Veje, man ogsaa her bør sætte ind med, er efter vor Opfattelse en fortsat Udstykningspolitik paa det Grundlag, jeg tidligere her i Tinget har gjort Rede for, nemlig ved Oprettelse af Brug, der har en Størrelse, som er afpasset efter Nutidens Forhold.

Det Haab, jeg i Efteraaret gav Udtryk for, at Mindretallet her i Salen skulde have til Hensigt nu efter Valget at erkende den faktiske Stilling, er desværre ikke gaaet i Opfyldelse, navnlig har Venstre fortsat uforandret som hidtil. Partiet har stemt imod den Valutaordning, der mere end noget andet var selve Valgets Spørgsmaal. Ja, selv med Hensyn til et Spørgsmaal som den fremtidige Ordning af Landets Seddelbank, hvor alle Forhold talte for,

at vi stod sammen, har Partiet foretrukket at staa udenfor.

Der er kun et Omraade, hvor Partiet Venstre synes at være blevet handledygtigt, og min Paaskønnelse heroverfor skal heller ikke mangle. Det er i Forhold til Det frie Folkeparti. Det har glædet os at høre det ærede Medlem Hr. Krag og andre af Venstrepartiets ærede Medlemmer, naar Lejlighed bød sig, sige Det frie Folkepartis Medlemmer de Sandheder, som Partiet Venstre i Forhold til L. S.-Bevægelsen alt for længe har holdt tilbage til Skade for en sund politisk Udvikling her i Landet.

De Arbejdsvilkaar, som Det radikale Venstre nu sætter sit Haab til, naar Landsstingsvalget er efter vor Opfattelse godt overstaaet, hvilket vil sige, naar Flertallet her i Salen tilsvares af et Flertal af det andet Ting, er ikke Forhold, hvorunder Flertallet dikterer Mindretallet sin Vilje, men Forhold, under hvilke Flertallet er retningsgivende for det politiske Arbejde, og tillige Forhold, hvorunder Mindretallet ikke længere i akutte politiske Situationer kan aftvinge Flertallet sin Vilje. Det kan i et Land som Danmark ikke være Meningen med de Partier, Folket tilslutter sig, at Partiernes Opgave skal være at fortrædige hinanden mest muligt. Det maa være Meningen, at de Partier, der møder her, baade har Ret og Pligt til at deltage i Arbejdet, at de samarbejder ud fra Ønsket om at naa frem til den bedst mulige Løsning af Spørgsmaalene, derigennem at hvert Parti bidrager med det, det paa særlig Maade repræsenterer. Til et saadant fremtidigt Samarbejde under Flertallets Ledelse er det vort Ønske at medvirke.

Valdemar Thomsen: Til Orientering for Regeringen og Tingets Medlemmer vil jeg med mine Bemærkninger søge at give Udtryk for det, der i den øjeblikkelige Situation interesserer den almindelige Landmand med Hensyn til politiske og erhvervsøkonomiske Spørgsmaal. Jeg vil gøre det ved kort at lade Tildragelserne, der særlig vender ud imod Landbruget, passere Revy og haaber saa, at en og anden maaske derigennem kan hente Oplysning og maaske Belæring.

Det Aar, der er gaaet, siden Rigsdagen paa ordinær Vis sidst blev hjemsendt, er meget træffende, forekommer det mig, blevet betegnet som et Aar rigt paa Begivenheder, men fattigt paa Resultater. Det gælder da specielt for Landbrugets Vedkommende. Spørgsmaalet, der skulde klares ved en Lejlighed som denne, er, om Regeringen og Rigsdagen i det Aar, eller rettere i de 11